ΕΤΟΣ ΙΓ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1899 Ἀριθ. 599

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
3. Ὁδὸς Ὁμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΗΣ "ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ,,
ΕΞΕΔΟΘΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Ἐφημερ. τῶν Κυριῶν ἐξεδόθη. — Αἱ Ἐργάτιδες καὶ ἡ Ἐκκλησία. — Ἡ Ἐπέτειος. — Ἡ Νέα Γυνὴ (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου, κατὰ τὸν Jules Bois). — Ἐπιτυχία ἢ ἀποτυχία (ὑπὸ δος Ὄλγας Κούζη). — Ἡ Χειραφετημένη (ὑπὸ Μαΐας). — Εἰς τὸν Παρναστόν. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλὶς: Οἱ Cagots (ὑπὸ Μαρίας Πινέλη).—

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΑΙ ΚΟΡΑΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ἐὰν ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου ὑπάρχῃ σήμερον γυναικεῖον ζήτημα, ὑπὸ τὴν γενικωτέραν του ἔποψιν, ἐν Ἑλλάδι, διὰ τὸ ἀπροπαρασκεύαστον ἀκόμη καὶ τοῦ κοινωνικοῦ ἐδάφους καὶ τῆς γυναικὸς ἐν γένει, τὸ ζήτημα τοῦτο ὑπὸ μίαν φάσιν του δύναται περισσότερον νὰ ἐξετασθῇ καὶ ὑπὸ μίαν καὶ εἰδικωτέραν ἔποψιν νὰ ἀπασχολήσῃ ἰδίᾳ καὶ τὸν νομοθέτην καὶ τὴν κοινωνίαν, καὶ τοὺς μελετῶντας τὰ κατ' αὐτήν.

Τὸ γυναικεῖον ζήτημα παρ'ἡμῖν περιστρέφεται εἰς τὸν κύκλον τῆς ἐργασίας τῆς γυναικός, ἥτις δὲν δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ θεωρουμένη ὂν οἰκόσιτον, ἀλλ' ὂν παραγωγόν· ἥτις δὲν πρέπει νὰ καταναλίσκῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ νὰ παραγάγῃ· ἥτις δὲν πρέπει μόνον νὰ ἀφαιρῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ δίδῃ.

Μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ σχετίζεται πρωτίστως ἡ αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ μας ὡς φυλῆς, ἡ ἐνίσχυσίς μας ἡ ἠθικὴ ὡς ἔθνους, ἡ βελτίωσις καὶ ἡ ἀνόρθωσίς μας ὡς οἰκογενείας. Διὰ τοῦτο πᾶσα ἡ προσοχή μας καὶ πᾶσαι αἱ προσπάθειαί μας εἰς ἕνα ὀφείλουν νὰ τείνουν σκοπόν: πῶς νὰ προπαρασκευάσουν τὸ ἔδαφος τῆς ἐργασίας τῆς γυναικὸς ὁμαλώτερον, γονιμώτερον καὶ μᾶλλον ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸν προορισμόν της· πῶς ἀκόμη νὰ ἐξευγενίσουν τὴν ἐργασίαν καὶ νὰ προαγάγουν τὰς ἐργαζομένας εἰς ὄντα ἔχοντα συνείδησιν τοῦ προορισμοῦ των· καὶ πῶς νὰ τὰς κάμουν ἰδίᾳ καὶ κατ' ἐξοχὴν νὰ ἀγαπήσουν τὸ ἔργον των.

Ὅτι ἡ γυνὴ εἰργάσθη καὶ ἐργάζεται πάντοτε, ἐκτὸς εὐαρίθμων ἐξαιρέσεων, τοῦτο εἶναι ἀναντίρρητον. Ἀλλ' ὅτι πολὺ μικρὰ σχετικῶς ἐλήφθη πρόνοια, ὅπως ἡ γυνὴ ἐργαζομένη ἀρθῇ εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς της, ὅπως ἐν τῷ ἐπιπόνῳ ἀγῶνι, ὃν ἀναλαμβάνει, ἔχει συνείδησιν καὶ τῶν καθηκόντων καὶ τῶν ὑποχρεώσεών της, εἶναι περισσότερον ἢ βέβαιον.

Αἱ γυναῖκες τῶν τάξεων τοῦ λαοῦ, αἱ πρῶται αὐταὶ καὶ ἀπαραίτητοι ἐργάτιδες, εἴτε κατοικοῦσαι εἰς χωρίσ, εἴτε ζῶσαι εἰς πόλεις, ἕνα μόνον νόμον ἐγνώρισαν ἐν τῇ ζωῇ των, τὴ

ἀνάγκην, μίαν μόνην ὑποχρέωσιν ἀπορρέουσαν ἀπὸ τὴν ἀνάγκην αὐτήν: νὰ ἐργασθοῦν διὰ νὰ μὴ ἀποθάνουν τῆς πείνης.

Ἀλλ' ἡ ἐργασία φυσικώτατα ὑπὸ τοιούτους ὅρους εἶναι ἀγγαρεία· εἶναί τι τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλεται, τὸ ὁποῖον δὲν παρέχει καμμίαν εὐχαρίστησιν, τὸ ὁποῖον δὲν περιβάλλεται μὲ κανὲν γόητρον, μὲ καμμίαν αἴγλην, μὲ κανὲν ἀκτινωτόν. Καὶ διὰ τοῦτο, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐτελέσθη μέχρι σήμερον καὶ τελεῖται ἀτελῶς· καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν τὴν ἐργάτιδα, εἴτε εἰς τὸν οἶκον ὡς ὑπηρέτριαν, εἴτε εἰς τὸ ἐργοστάσιον ὡς παράγοντα βιομηχανίας, φροντίζουσαν ἰδίᾳ καὶ κατ'ἐξοχὴν πῶς νὰ κερδίσῃ περισσότερα, μὴ ἐννοοῦσαν ὅμως οὔτε τὰς ὑπὸ τῆς ἐργασίας ἐπιβαλλομένας αὐτῇ ὑποχρεώσεις, οὔτε τὸ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀπορρέον καὶ προσγιγνόμενον εἰς αὐτὴν ἠθικὸν ὄφελος. Διὰ τοῦτο βλέπομεν τὰς ἐργάτιδας ἄνευ ἀγάπης καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης περὶ ἀλληλεγγύης συναισθήσεως ἐπιλαμβανομένας τῶν ἔργων των. Καὶ διὰ τοῦτο τὰς βλέπομεν πολὺ συχνὰ νὰ ἐκτρέπωνται τῶν καθηκόντων των καὶ νὰ καταστρέφωσι διὰ τῶν ἰδίων των χειρῶν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς οἰκογενείας των καὶ τὸ ἴδιον μέλλον των.

Ἀλλοῦ διὰ τὰς ἐργάτιδας μεγάλαι καταβάλλονται προσπάθειαι καὶ λεγεῶνες ὅλαι φιλανθρώπων γυναικῶν καὶ ἱεροκηρύκων ἐργάζονται εἰς κώμας καὶ εἰς πόλεις πρὸς ἐξανθρωπισμὸν αὐτῶν, καὶ πρὸς ψυχικὴν μόρφωσίν των, διὰ τῆς ἐξαπλώσεως ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου *Κυριακῶν Σχολείων* καὶ *ἑσπερινῶν μαθημάτων*.

Ἡμεῖς πρὸ ἐνεκετίας προέβημεν εἰς ἵδρυσιν τοιούτου Κυριακοῦ Σχολείου καὶ τῇ ἐνεργείᾳ μας ἱδρύθησαν τοιαῦτα καὶ ἐν Σύρῳ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος πρὸς μόρφωσιν τῶν ἐργατίδων πάσης τάξεως καὶ πάσης ἡλικίας. Τὴν ἵδρυσιν τοῦ Κυριακοῦ μας Σχολείου διεδέχθη πρὸ τριετίας ἡ τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ προωρισμένη διὰ τὸν ἐπίμοχθον ἀγῶνα τῆς ἐργασίας κόρη φοιτᾷ καὶ διδάσκεται συστηματικῶς τέχνην τινα γυναικείαν, δι' ἧς θὰ πορισθῇ ἡμέραν τινὰ τὸν ἄρτον της. Θὰ ἦτο εὐτύχημα, ἐὰν ἠδυνάμεθα νὰ προσλάβωμεν εἰς τὸ Ἐπαγγελματικόν μας τοῦτο Σχολεῖον ὅλας τὰς πτωχὰς κόρας καὶ τὰς πτωχὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι προσέρχονται ἵνα καταταχθῶσιν εἰς αὐτό, διὰ νὰ διδαχθοῦν ἐν αὐτῷ καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν χαράν, ἣν δύναται νὰ ἀντλήσῃ ἐξ αὐτῆς ὁ διὰ τῆς ἐργασίας ἐξευγενιζόμενος ἐργάτης. Ἀλλ' οὔτε τὰ μέσα, οὔτε ὁ χῶρος, ὃν διαθέτει ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ σχολεῖόν μας, μᾶς ἐπιτρέπουν τοῦτο.

Ἡ ἐκκλησία ὅμως, ἧς προΐσταται σήμερον ποιμενάρχης, ρέκτης καὶ ἀληθὴς πατὴρ πνευματικός, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, προσέρχεται ἐπίκουρος εἰς τὸ ἔργον μας. Παρακολουθῶν αὐτοπροσώπως αὐτὸ ἀπὸ τῆς συστάσεώς του, καὶ κατανοῶν ὅτι ἐν τῇ ψυχικῇ ἀσθενείᾳ τῶν ἐργατικῶν μας τάξεων μέγας ἐπίκουρος καὶ μοναδικὸς ἰατρὸς εἶναι ἡ θρησκεία, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, ἐκ πατρικοῦ ἐνδιαφέροντος πρὸς τὰς ἐργάτιδας τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ καὶ πρὸς τὰς μαθητρίας τοῦ Κυριακοῦ, ἀνέθηκεν εἰς ἀμφότερα τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου, εἰς ἕνα ἐκ τῶν σοφωτέρων καὶ διαπρεπεστέρων ἱεροκηρύκων τῆς ἐκκλησίας μας.

Ὁ ἀρχιμανδρίτης πατὴρ Δουληγέρης εἶναι ἐκ τῶν εὐαρίθμων κληρικῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ κηρύττουν μετὰ πειθοῦς καὶ τὴν πίστιν μεταδίδουν εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὴν ἐλπίδα ἐνισχύουν καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν εἰς τὸ καθῆκον διδάσκουν. Καὶ αἱ ἐργάτιδές μας τοιούτων λόγων ἔπρεπε νὰ ἐνωτισθοῦν, τοιαύτην διδασκαλίαν νὰ ἀκούσουν, τοιαύτης θρησκευτικῆς νὰ μεταλάβουν ἐλπίδος καὶ πίστεως καὶ ἀγάπης, διὰ νὰ ἀγαπήσουν τὴν πίστιν, καὶ ὡπλισμέναι δι' αὐτῆς, νὰ ἐνισχυθοῦν καὶ εἰς τὴν ἀγάπην καὶ εἰς τὴν ἐλπίδα, τοὺς ἀπαραιτήτους καὶ πολυτίμους τούτους παράγοντας τῆς εὐδαιμονίας ἐν τῇ ζωῇ.

Τοὺς λόγους, οὓς ὁ πατὴρ Δουληγέρης διδάσκει εἰς τὰς ἐργάτιδας, θὰ ἠθέλαμεν καὶ θὰ ἠυχόμεθα νὰ ἤκουον πολλαὶ μητέρες οἰκογενειῶν καὶ πολλαὶ κυρίαι καὶ νεάνιδες ἐξ ὅλων τῶν τάξεων· θὰ ἠθέλαμεν καὶ θὰ ἠυχόμεθα τὰ Κυριακὰ μαθήματα νὰ ἐπεξετείνοντο εἰς τὴν Ἑλλάδα, πέραν τῶν τοίχων τῶν σχολείων καὶ τῶν ναῶν. Θὰ ἠυχόμεθα νὰ ἐγίνετο διὰ τῆς ἐκκλησίας μας καὶ τῆς θρησκείας μας τὸ θαῦμα τῆς ψυχικῆς ἀναγεννήσεως ὅλων τῶν Ἑλληνίδων, διότι ὅλαι μας, ὡς μητέρες καὶ οἰκοδέσποιναι, εἴμεθα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐργάτιδες καὶ ἐργάτιδες ἀπεργαζόμεναι τὴν εὐτυχίαν τῶν οἴκων καὶ τῆς πατρίδος.

Ὁ Παρνασσὸς διὰ δύο ἐπιφανῶν θεολόγων ἐνεκκινίασε τὸ σύστημα τῶν ἀνὰ Σάββατον θρησκευτικῶν μαθημάτων κατὰ τὴν Τεσσαρακοστήν. Ἄριστον τὸ μέτρον δι' ὡρισμένην τάξιν κυριῶν, ἀλλ' αἱ ἀκροάτριαι τῶν μαθημάτων τούτων δὲν ὑπερβαίνουν τὰς πεντακοσίας, καὶ αἱ Ἑλληνίδες εἴμεθα χιλιάδες.

Ὁ Σύλλογος τῆς Ἀναπλάσεως, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, καθιέρωσε τὴν λαμπρὰν ἀρχὴν τοῦ ἀνὰ Κυριακὴν κηρύγματος ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος. Ἀλλὰ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ ἠυχόμεθα, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον θέλομεν νὰ συντελέσωμεν, πρωτοστατούσης τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι νὰ καταστήσωμεν τὴν Κυριακὴν ἀληθῆ ἡμέραν τοῦ Κυρίου. Νὰ ἴδωμεν συγκεντρουμένας τὰς γυναῖκας καὶ τὰς νεάνιδας ὅλων τῶν τάξεων εἰς παντοῖα κέντρα εἰς τὰ ὁποῖα νὰ ἑρμηνεύεται τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ νὰ ἀναπτύσσεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ κατὰ τρόπον πρακτικόν, κατὰ τρόπον ἐξαίροντα τὴν ψυχὴν καὶ ἐξευγενίζοντα τὸ φρόνημα καὶ ἐξιδανικεύοντα τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος πολὺ κατήντησε πεζὸς καὶ πολὺ λατρεύει τὴν ὕλην.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, ὁ ὁποῖος τόσον ποθεῖ νὰ ἴδῃ τὴν Ἑλληνίδα, προαγομένην εἰς τὸ ὕψος τῆς χριστιανικῆς ἀποστολῆς της, καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἐδίσταση νὰ προσφερθῇ, ἵνα ἀντικαταστήσῃ ὁ ἴδιος τὸν Πανοσιώτατον Δουληγέρην, εἰς τὰ Κυριακὰ μαθήματα, ὁσάκις οὗτος, ὡς ἐκ τοῦ ἔργου του, θὰ ἀπουσιάζῃ τῶν Ἀθηνῶν, τοιοῦτος ἀρχηγὸς Ἐκκλησίας, ὑπὸ τοιούτου ἐμφορούμενος ἁγίου καὶ ἐθνικοῦ πόθου, θέλει βεβαίως κατορθώσει τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἰδέας αὐτῆς, ἣν μόνον ὡς ὄνειρον ὡραῖον θωπεύομεν σήμερον.

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Ἁπλῶς δι'ἱερουργίας ἐτελέσθη τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην, ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Κρητικῆς παροικίας, ἡ τελετὴ τῆς ἐπετείου τῆς καθόδου τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου εἰς Κρήτην. Οὔτε λόγοι πανηγυρικοί, οὔτε ὕμνοι, οὔτε ποιήσεις. Εἰς τὴν μεγάλην ἑορτὴν τῆς ἡρωΐδος Μεγαλονήσου, μόνον ἡ θρησκεία ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ τὸν λιβανωτόν της καὶ νὰ πλέξῃ τὸν στέφανον τῆς τιμῆς καὶ νὰ ψάλῃ τὸν ὕμνον τῆς δόξης· μόνον εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἠδύνατο νὰ εὐλογηθῇ ἡ ἡμέρα, ἥτις διέρρηξε τὰς σιδηρὰς ἁλύσεις καὶ κατέρριψε τὰ δεσμὰ τῆς λεοντοκάρδου φυλῆς, ἡ ὁποία ἐπέζησε τόσων αἰώνων δουλείας, ἵνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα αὐτὸν τῆς παρακμῆς μας, ὑπενθυμίζῃ τὴν δόξαν καὶ τὸν ἡρωϊσμὸν τοῦ μεγάλου παρελθόντος.

Η ΝΕΑ ΓΥΝΗ

Γ'.

Ἡ Νέα Γυνή, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἀνθρώπινον πλάσμα, ἔχει ἀκριβῆ ἔννοιαν καὶ λατρείαν τοῦ Ἰδεώδους, ἤτοι τῆς ἀνάγκης τῆς ἀπεριορίστου ἀναζητήσεως καὶ ἐρεύνης τῆς ἀληθείας. Δὲν παρεδέχθη ἡ Νέα Γυνή, οὔτε τὰς θετικὰς ἀρχάς, οὔτε τὸ ἐξαχθὲν συμπέρασμα τῆς ἐπὶ τούτῳ ἐργασίας τοῦ παρελθόντος. Διεμαρτυρήθη κατὰ τῶν πνευμάτων καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ ὁποῖοι, ἐστραμμένοι πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν τροχιὰν τοῦ κύκλου, ἀκολουθοῦσιν ὁ εἷς τὸν ἄλλον, χωρὶς ποτε νὰ προχωροῦν. Δὲν γνωρίζει ὅρια εἰς τὸν πόθον της, τοῦ νὰ δράσῃ καὶ τοῦ νὰ μάθῃ. Ἡ κ. Clemence Royer, πνεῦμα ὑπερόχως ἐπιστημονικόν, ἀποκρούει μετὰ σφοδρότητος τὸν Auguste Comte διότι φαίνεται ὡς νὰ λέγῃ εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα: «*Δὲν θὰ ὑπάγῃς μακρύτερα*». Ἀποκρούει ἐν γένει ἡ Νέα Γυνὴ καὶ τὸν θετικισμὸν καὶ τὸν ὑλισμόν, διότι οὔτε ὁ μὲν οὔτε ὁ δὲ τὴν ἱκανοποιεῖ, ὅταν στρέφῃ τὸ βλέμμα πέραν τῶν ὁριζόντων τῆς ἰδίας της ζωῆς καὶ πιστεύει εἰς τὴν τελικὴν νίκην τῆς Ἰδέας καὶ τῆς Δικαιοσύνης. Τὸ ἔργον της δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον, ἐὰν ἡ ἀνθρωπότης ἀπετελεῖτο ἀπὸ χονδροειδῆ μόνον σάρκα καὶ τὸ σύμπαν, διὰ τῶν πνευματικῶν προσπαθειῶν τῆς ἀνθρωπότητος δὲν ἐβάδιζε πρὸς καλλίτερον μέλλον. Ἡ πίστις πρὸς τὴν πρόοδον καὶ πρὸς τὰς κατακτήσεις τῆς ψυχῆς, ἰδοὺ ἀναφαίρετος ἀκρογωνιαῖος λίθος, ἐφ' οὗ στηρίζεται τὸ γυναικεῖον ζήτημα.

Μέγας ἀριθμὸς γυναικῶν ἀφοσιοῦται εἰς πίστιν θετικωτέραν, καὶ ἡ χειραφετημένη καὶ χειραφετοῦσα προσωπικότης τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρξεν ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ σύμβουλος θαυμασίων πράξεων ἀφοσιώσεως. Ἐν τῷ συνόλῳ της ἄλλως ἡ Νέα Γυνὴ υἱοθετεῖ τὴν Ἀνθρωπίνην Θρησκείαν, τὴν ἑδραιουμένην εἰς τὰς εὐγενεστέρας ἐλπίδας τοῦ μεγαλείου μας καὶ τῆς ἀγαθότητός μας. Ἡ Νέα Γυνὴ ἀποστρέφεται τὸ δόγματα καὶ τὰς αἱρέσεις καὶ φοβεῖται τὰς ἀρχαίας θρησκείας, αἵτινες ἐπετέλεσαν τὴν ὑποδούλωσίν της. Μία μικρὰ μόνον ὁμὰς νέων γυναικῶν, ἀγαπᾷ τὸν γέλωτα καὶ τὴν πικρὰν εἰρωνείαν κατὰ τοῦ ἀξίου, ἄλλως, σεβασμοῦ πνεύματος τῶν μυστικιστικῶν πεποιθήσεων καὶ μεθύεται ἀπὸ τὸν ὑλισμὸν τῆς ἐλευθέρας ἰδέας. Ὁμιλῶ περὶ αὐτῶν, διὰ νὰ ἀποδείξω ἀκριβῶς ὅτι εἶναι αἱ πολὺ ὀλίγαι. Παριστάνουν μίαν στιγμὴν ψυχικῆς περιόδου, ἣν αἱ ἄλλαι ἀδελφαί των διῆλθον ἤδη. Εὑρίσκονται εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐγκυκλοπαιδικῆς των κρίσεως, εἰς τὸν XXIII αἰῶνα, εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν μεμψιμοιριῶν, τῶν ἐνίοτε πνευματωδῶν ἀλλὰ πάντοτε περιωρισμένων ἰδεῶν τοῦ Diderot καὶ τοῦ Βολταίρου, κατὰ τοῦ μυστηριώδους στοιχείου τῶν θρησκειῶν.

Εἶναι φυσικὸν νὰ διέλθουν καὶ αἱ γυναῖκες τὴν κρισιμόν των στιγμὴν τοῦ ὑπερβολικοῦ ἀθεϊσμοῦ, ὅπως ἄλλως καὶ οἱ ἄνδρες, διὰ νὰ ἐπανέλθουν βραδύτερον ὡς ὁ ἀνὴρ εἰς αἰσθήματα σεβασμοῦ πρὸς τὸ βαθὺ καὶ πλῆρες μεγάλων ἐννοιῶν, κάλλος τῶν θρησκευτικῶν συμβόλων καὶ παραδόσεων.

Ἀλλ' ὅ,τι ἰδίως χαρακτηρίζει τὴν Νέαν Γυναῖκα, εἶναι ἡ συνείδησις, ἥτις εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ἀρχῆς, καὶ τῆς ἐπιτυχίας, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν σπουδαιότητα καὶ τὸ δίκαιον τῶν ἀπαιτήσεών της καὶ τὸ ὁποῖον τῆς ὑπόσχεται τὸν θρίαμβον. Τὸ νὰ εἴπωμεν μόνον περί τινος ἀνδρὸς ἢ γυναικός, ἀδιάφορον ὅτι εἶναι «*Συνείδησις*» λέγομεν ὅτι εἶναι «νοῦς, καρδία καὶ ἐλευθερία». Μόνον τὸ τέλειον ὃν ἔχει συνείδησιν ἑαυτοῦ καὶ μόνον τὸ εὐσυνείδητον ὃν εἶναι ὑπεύθυνον. Μόνον αὐτὸ δύναται νὰ ὑψώσῃ τὸ μέτωπον ὑπερήφανον διὰ νὰ ἀπαιτήσῃ ὅ,τι τοῦ ὀφείλεται, μὲ τὴν συνείδησιν ὅτι τὸ χρέος, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνει θὰ ἀποδώσῃ μὲ ἀνεξάντλητον κέρδος.

Εὑρίσκω μόνον ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐπεφύλαξε δι'ἑαυτὸν πολὺ ζηλοτύπως τὰ πρὸς τὴν *συνείδησιν* δικαιώματά του. Ἡ αἰωνία παγίς, ἣν ἔστησε πρὸς τὴν γυναῖκα, εἶναι ὅτι ἀντὶ τοῦ φωτὸς τῆς συνειδήσεως τῆς παραχωρεῖ μόνον ἢ τὸν ὀδυνηρὸν λύχνον τῆς ἐργάτιδος, ἢ τὰ ἀπατηλὰ κηρία τῶν αἰθουσῶν. Ἀλλὰ τὴν μόνην λαμπάδα, ἥτις τῆς ἁρμόζει, τὴν λαμπάδα τῆς ψυχῆς, τὴν *Συνείδησιν*, προσεπάθησε πάντοτε νὰ ἀποσβέσῃ μὲ τὸν βαρύτατον τῶν προλήψεων φωτοσβέστην.

Βεβαίως ὁ ἀνὴρ θριαμβεύει, ὅταν γυναῖκές τινες φωνάζουν χωρὶς νὰ εἰξεύρουν τί ζητοῦν, χωρὶς νὰ φέρωσιν ἱκανὰ ἐφόδια γνώσεως καὶ λόγου εἰς τὸ ζήτημα των. Ναί, ἡ Νέα Γυνὴ τραυλίζει ἐνίοτε, ἀλλὰ πταίομεν ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι διὰ πολὺν καιρὸν τῆς εἴχομεν ἀφαιρέσει τὸν λόγον.

Τὸ μέγα πρόσκομμα εἰς τὴν χειραφέτησιν ἐνυπάρχει, πολὺ ὀλιγώτερον εἰς τοὺς νόμους, τοὺς πάντοτε τόσον μεταβλητοὺς, παρὰ εἰς τὴν κακὴν ἀντίληψιν καὶ ἀσυνειδησίαν τῶν γυναικῶν. Ἡ γυναικεία ψυχὴ εἶναι ἀκόμη αἰχμάλωτος τῆς φιλαρεσκείας καὶ δούλη τῶν προλήψεων. Πόσον μεγάλην θλῖψιν ἠσθάνθην πολλάκις, βλέπων γυναῖκας δυναμένας νὰ ἀντιληφθῶσι τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ ἀληθές, καταπολεμούσας τὰς ἀρχὰς τῆς ἀληθοῦς προόδου, καὶ γενομένας οὕτως ἐπιβλαβεῖς εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημά των. Τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἀπεπλάνησε τὰς γυναῖκας αὐτὰς μαντεύεται εὐκόλως. Ταῖς εἶπον ὅτι διὰ νὰ εἶναι ἀληθεῖς γυναῖκες, πρέπει νὰ ἦναι μόνον ὡραῖαι καὶ μόνον ἐλαφραὶ καὶ ἐπιπόλαιοι.

Ὁ ἀνὴρ ἐψεύσθη, ἐκεῖνος δηλαδὴ ὅστις ἔδωκε τὰς συμβουλὰς ταύτας πρὸς τὰς γυναῖκας. Διότι πρωτίστως ἡ μοναδικὴ ἀποστολὴ τῆς γυναικός, δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἀρέσκῃ μόνον αὕτη εἰς τὸν ἄνδρα. Καὶ ἀφ' ἑτέρου, ἐὰν αὕτη ἐτήρει τοὺς ἄνω μόνον ὅρους δὲν θὰ ἤρεσκεν ἢ εἰς τοὺς χονδροειδεστέρους ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Ἀδάμ.

(Κατὰ τὸν Jules Bois) **Ἑλένη Γεωργιάδου**

ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΤΥΧΙΑ

Ἐπιτυχία καὶ ἀποτυχία, εἶναι δύο σπουδαιόταται λέξεις εἰς τὴν ζωὴν ἑκάστου ἀνθρώπου, καὶ δύο σπουδαιότατα στοιχεῖα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου. Ὅσον παράδοξον καὶ ἂν φαίνεται τὸ ἀπόφθεγμα: «Ἡ ἐπιτυχία δυνατὸν νὰ εἶνε ἀποτυχία, ἡ ἀποτυχία ἐπιτυχία!» Ἐν τούτοις πανθομολογεῖται ὡς ἀληθές. Εἰς ἀπειραρίθμους περιστάσεις, ἡ ἀποτυχία ὑ-

πῆξε μέσον ἐπιτυχίας, ἐνῷ ἐξ ἄλλου, πολλάκις ἡ ἐπιτυχία ἀκολουθεῖται ὑπὸ ἐντελοῦς ἀποτυχίας. Ἂς λάβωμεν ὡς παράδειγμα τὴν τραγικὴν ἱστορίαν τοῦ Τηλεμάχου. Ριπτόμενος εἰς τὴν κονίστραν, ὅπως ἐμποδίσῃ τὸν ἀγῶνα τῶν ἀθλητῶν, ἐθανατώθη κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐξωργισμένου πλήθους· τὸ αἷμά του ὅμως ὑπῆρξε τὸ τελευταῖον, ὅπερ ἔβαψε τὸ λευκὸν ἔδαφος τοῦ Κολοσσιαίου.

Τὰ εὐγενέστερα τῶν ἔργων καὶ οἱ λαμπρότεροι τῶν σκοπῶν, κατορθοῦνται κατόπιν σειρᾶς ἀποτυχιῶν, καὶ πολλοὶ τῶν μαχητῶν ἀποθνήσκουσι, πρὶν κερδίσωσι τὴν μάχην, ἥτις κατάγει τὸν θρίαμβον.

Πλεῖσται ὑπῆρξαν αἱ πρῶται ἀποτυχίαι μεγάλων ἀνδρῶν. Ὁ Disraeli κατ' ἀρχὰς ἀπέτυχεν, ἀλλὰ διὰ τῆς μεγάλης του ἐπιμονῆς κατώρθωσε νὰ γίνῃ εἷς τῶν λαμπροτέρων καὶ πειστικωτέρων ρητόρων. Ὁ ποιητὴς Boileau, εἶχε σπουδάσει τὴν νομικήν, ἀλλ' ὅτε τὸ πρῶτον παρουσιάσθη εἰς τὸ δικαστήριον ἵνα ὑπερασπίσῃ μίαν δίκην, ἔχασε τὴν σειρὰν τοῦ λόγου του· τότε ἐδοκίμασε τὸν ἄμβωνα μετὰ τῆς αὐτῆς ἀποτυχίας. Ἐπὶ τέλους ἀφιερώθη εἰς τὴν ποίησιν, καὶ γνωστὸν εἶναι τοῖς πᾶσι πόσον ηὐδοκίμησε. Ὁ Goldsmith δὲν κατώρθωσε νὰ γίνῃ ἰατρός· ἀλλ' ἔγραψε τὸν Ἐφημέριον τοῦ Wahefield καὶ τὸ Ἐγκαταλειφθὲν Χωρίον. Ὁ Ἰωσὴφ Addison ἀπέτυχεν ὡς ρήτωρ, ἔγραψεν ὅμως τὸν Sir Rogir de Coverley.

Ἡ ἀποτυχία εἶναι ἐκ τῶν δυσκρέστων πλὴν ὠφελίμων ἐκείνων μαθημάτων, ἅτινα πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζωμεν θαρραλέως εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Πολλῶν ἀνθρώπων τὸ θάρρος ἐξεγείρεται ὑπὸ τῆς ἀποτυχίας, καὶ ἀντλοῦσι δύναμιν διὰ νέας προσπαθείας. Ὁ Lacordaire, εἷς τῶν μεγαλειτέρων ἱεροκηρύκων, ἀπέκτησε τὴν δόξαν κατόπιν ἐπανειλημμένων ἀποτυχιῶν. Ὁ μέγας ἠθοποιὸς Talma, κατεσυρίχθη, ὅτε τὸ πρῶτον παρουσιάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Τοιαῦτα προηγούμενα, μᾶς διδάσκουν νὰ μὴ ἀποδειλιῶμεν πρὸ τῆς φαινομενικῆς ἀποτυχίας, διότι δυνατόν, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου ὑπάρχει τὸ πυκνότερον σκότος, ἐκεῖ μόνον νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀνεγείρωμεν τὸ χρυσοῦν μέγαρον τῶν ὀνείρων μας, κ' ἐνῷ ματαίως ζητοῦμεν τὴν ἐπιτυχίαν ὑπὸ τὴν συνήθη της μορφήν, αὕτη νὰ εὑρίσκηται πλησίον μας, φέρουσα νέαν καὶ ἀσυνήθη ὄψιν. Τὰ φαινόμενα πολλάκις εἶναι ἀπατηλά, καὶ ἐκεῖνο, ὅπερ ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς ἐργασίας τῶν νόμων τῆς ἐπιτυχίας, φαίνεται ὡς ἀποτυχία. Οἱ κήρυκες διαφόρων τύπων ἀληθείας, ἀπέθανον ἀφανεῖς ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἢ τοῦ ἰκριώματος, ἀλλ' αἱ ἀλήθειαι, ἃς ἔσπειρον ἐβλάστησαν καὶ ηὐξήνθησαν. Ὁ Γαλιλαῖος κατηγγέλθη ὑπὸ τῶν ἱερέων ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος διὰ τὰς ἀρχάς, ἃς ἐκήρυττε περὶ τῆς κινήσεως τῆς γῆς. Ἐφυλακίσθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, καὶ κατεδιώχθη καὶ μετὰ θάνατον ἀκόμη, τοῦ Πάπα ἀρνουμένου τάφον διὰ τὸ σῶμά του. Καὶ αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς καὶ ἁπλοῦς Newton, κατηγορήθη ὅτι ἐξεθρόνιζε τὸν Θεόν, διὰ τῆς μεγάλης καὶ θαυμασίας ἀνακαλύψεώς του τοῦ νόμου τῆς ἕλξεως.

Ἡ φάσις αὕτη φαινομενικῆς ἀποτυχίας, εἶναι οὐσιῶδες μέρος τῆς ἐπιτυχίας ὑψηλοτέρων τινῶν σκοπῶν, οἵτινες κρινόμενοι ἐκ τῶν ὑστέρων καταδείκνυνται ἐπιτυχεῖς.

Αἱ θλίψεις ὡς αἱ ἀποτυχίαι, πολλάκις καθίστανται εὐεργεσίαι. Μεγάλα ἔργα ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν συνετελέσθησαν ἐν τῷ μέσῳ θλίψεων. Ὁ Beethoven παρήγαγε τὰ μεγαλείτερά του ἔργα ἐν ὀδυνηρᾷ, καταστάτει κατατρυχόμενος ὑπὸ ἐντελοῦς σχεδὸν κοπώτεως. Εἰς οἰκογενειακὴν θλῖψιν ὀφείλομεν τὰ ὡραῖα συγγράμματα τῆς κ. Gaskell. Ὁ πόνος καὶ ἡ θλῖψις εἰς πολλὰς περιστάσεις, φαίνονται ἀπαραίτητος ὅρος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἀνθρώπων τινῶν, ἀκριβῶς ὅπως ἡ εὐθυμία καὶ ἡ φιλοδρότης εἶναι δι' ἄλλους.

Ἐὰν ἡ ἐπιτυχία ἔστερε τὰς προσπαθείας μας ἐξ ἀρχῆς, τότε, ποία θὰ ἦτο ἡ ἀξία αὐτῆς; Ἡ γενναία ἀπόφασις τοῦ νὰ κατορθώσωμεν μεγαλήτερα εἰς τὸ μέλλον, εἶναι ἐκείνη ἥτις θέτει τὰς βάσεις τῆς πραγματικῆς ἐπιτυχίας.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ Ὄλγα Κούζη

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ἡ κ. Μεμιδὼρ ὡμίλει χαμηλοφώνως χειρονομοῦσα. Ἦτο τόσον προσηλωμένη εἰς ὅ,τι ἔλεγεν, ὥστε οὔτε ἤκουσεν, οὔτε εἶδε τὴν νύμφην της, ὅταν ἐφάνη ἐπὶ τῆς θύρας. «*Πρόσεξε*, ἔλεγεν εἰς τὸν υἱόν της, *τὸ ταξείδι αὐτὸ θὰ σὲ καταστρέψῃ. Τῆς φθάνει ἡ μεγάλη θυσία ὅπου ἔκαμες, νὰ τῆς σκλαβώσῃς τὴν ζωήν σου καὶ τὸ μέλλον σου. Τώρα ἄκουσε καὶ τὴν μητέρα σου..* »

Ἡ Μαρία δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ περισσότερα. Ἐπροχώρησεν ἐντὸς τοῦ δωματίου, κάμνουσα ἐπίτηδες θόρυβον. Ἡ κ. Μεμιδὼρ συνωφρυώθη, ὡς τὴν εἶδεν, ἀντελήφθη ἐκ τῆς ἀλλοιώσεως τοῦ προσώπου τῆς νύμφης της, ὅτι ἴσως τὴν ἤκουσε καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν: Προσπαθῶ νὰ τὸν πείσω νὰ μὴ κάμῃ καμμίαν ἀνοησίαν, ἡ ὁποία νὰ βλάψῃ καὶ τοὺς δύο σας. Ἐγώ, παιδί μου, προσέθηκε, γλυκαίνουσα τὴν φωνήν θέλω νὰ γίνουν τὰ πράγματα, ὅπως πρέπει, διὰ ν' ἀποφύγωμεν καὶ τὴν δυσαρέσκειαν τοῦ πατέρα καὶ τὰ λόγια τοῦ κόσμου..

Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Μαρία, ἀρχίζουσα καὶ πάλιν νὰ μὴν εἰξεύρῃ τί νὰ σκεφθῇ περὶ τῶν προθέσεων τῆς πενθερᾶς της. Ἠσθάνετο, ὅτι ἀπέναντί της εἶχε μίαν ἐντίτελον, ἠσθάνετο, ὅτι ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦτο πολεμήαχνος, ἠσθάνετο, ὅτι ἡ ἐπιρροή, ἣν ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ υἱοῦ της ἦτο μεγάλη, ἀλλὰ καὶ πάλιν προσεπάθει νὰ πείσῃ ἑαυτήν, ὅτι ἠπατᾶτο.

Ἡ φράσις ἐκείνη ἐν τούτοις, «*διὰ τῆς σκλαβώσῃς τὴν ζωήν σου καὶ τὸ μέλλον σου*», ἤχει κατὰ παράδοξον τρόπον εἰς τὴν ἀκοήν της. Μεθ' ὅλην λοιπὸν τὴν ἐπιθυμίαν της ἠδυνάτει πλέον νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν κ. Μεμιδώρ, ἡ στάσις δὲ καὶ τὸ ὕφος της τὸ ἐπιστοποίουν.

Ἐκάθισεν εἰς ἓν κάθισμα, μακρὰν κάτως τοῦ συμπλέγματος τῆς μητρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ. Καὶ ὡς τοὺς ἔβλεπεν ἐκεῖ ἀπέναντί της, τόσον ὁμοίους κατὰ τὴν φυσιογνωμίαν, τόσον συνδεδεμένους ἀπὸ τὸν μεγάλον δεσμὸν τοῦ αὐτοῦ αἵματος, τῶν αὐτῶν ἀρχῶν καὶ παραδόσεων καὶ τῆς μακρᾶς συνηθείας, τῆς ἀπὸ κοινοῦ ζωῆς, τῆς ἐφάνη ὡς μεταξὺ αὐτῆς καὶ αὐτῶν νὰ ὑπῆρχε ἀπόστασις, τὴν ὁποίαν θὰ τῆς ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπερβῇ. Ἠσθάνετο ὡς νὰ ἐρράγιζε κάτι τι μέσα εἰς τὴν ψυχήν της, ὡς νὰ κατέρρεεν καὶ νὰ μετεβάλλετο εἰς συντρίμματα ὁ στυλοβάτης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ὑψώσει τὸ ὄνειρον τῆς εὐτυχίας της. Ἔτεινε πρὸς τὰ ἐμπρὸς συμπλεγμένα τὰ ὡς ἀλάβαστρον χέρια της, μὲ κίνησιν καὶ σχῆμα ἐκδηλοῦν μεγάλον μοῦδιασμα τοῦ ὅλου ἐγώ της, μεγάλην χαλάρωσιν τῶν νεύρων, καὶ ἀφοῦ τὰ ἔτριξε καθ' ὅλους τοὺς ἄρμούς των, τὰ ἄρησε καὶ ἐπανέπεσαν εἰς τὰ γόνατά της μὲ ὑπερτάτην κίνησιν ἀποθαρρύνσεως. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον τὰ ἔβλεπε, τὰ χέρια της αὐτά, εἰς τὰ ὁποῖα ὤφειλε τόσους θριάμβους της, ἐφ' ὅσον προσηλοῦτο τὸ βλέμμά της εἰς τὰς λευκὰς καμπύλας των, ἐφ' ὅσον τὰ ἠσθάνετο ἰσχυρὰ καὶ ἐζωκειωμένα εἰς τὴν πάλην τῆς ζωῆς, ἀνέκτα πάλιν δυνάμεις, ἀνέκτα πάλιν τὸν πόθον τῆς πάλης καὶ τὸν πόθον τῆς νίκης καὶ τοῦ θριάμβου. Ἡ τέχνη καὶ πάλιν ἡ μάγος αὐτὴ τῆς ζωῆς της σύντροφος τὴν ἐσήκωνε σιγά, σιγὰ εἰς τὰ λευκὰ πτερά της, καὶ τὴν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὴν πεζότητα τῆς ζωῆς, καὶ ἀπὸ τὰ ψεύδη καὶ τὰς βαριουργίας καὶ τὸν ἄχαριν ἀγῶνα, εἰς τὸν ὁποῖον μοιραίως θὰ εἶχε καὶ αὐτὴ διπλοῦν τὸ μερίδιόν της, ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς γυνή.

Ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα τώρα δὲν ἔβλεπε πλέον τίποτε ἄλλο, παρὰ μίαν εἰκόνα συμβολικήν. Θὰ τὴν ἔκαμνε τὴν εἰκόνα αὐτήν, τὴν πενθερὰν μετὰ τοῦ υἱοῦ, καὶ τὴν νύμφην ἀπὸ μακρὰν ἀναμετρῶσαν τὰς δυνάμεις της διὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ θὰ τὴν ἐξέθετε διὰ τὸ προσεχὲς Salon εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐλάμβανε μέρος. Βεβαίως θὰ εἶχεν ἐπιτυχίαν τοιοῦτο ἔργον. Θὰ τὸ ὑπέγραφεν *ποία ἐκ τῶν δύο*; Καὶ ἀργότερα θὰ ἔκαμνε καὶ τὸ pendant....

Ἡ Μαρία, ὅλη προσηλωμένη εἰς τὴν εἰκόνα της, ὅλη μαγευμένη ἀπὸ τὴν προσδοκωμένην καλλιτεχνικὴν ἐπιτυχίαν εἶχε λησμονήσει τοὺς φόβους καὶ τὴν στενοχωρίαν της καὶ τὸς ἀμφιβολίας, εἰς ἃς τὴν ἐνέβαλεν ἡ παρουσία τῆς πενθερᾶς της.

Μὲ τὸ πρόσωπον τώρα ἥσυχον καὶ ἤρεμον, μὲ τὸ βλέμμα ὡς καταυγαζόμενον ἀπὸ τὴν ὀπτασίαν θείου ὀνείρου, ἐθώπευε τὰ διάφορα ἔπιπλα τῆς αἰθούσης, καὶ συνεδύαζε δι' αὐτῶν τὸ βάθος, τὸ ὁποῖον θὰ ἤρμοζε καλλίτερον δι' ἀνάδειξιν τῆς εἰκόνος της.

Φαίνεται ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κ. Μεμιδὼρ εἶχεν ἐξακολουθήσει νὰ ἐκθέτῃ τὰς σκέψεις της καὶ νὰ κατατρώνῃ τὰ σχέδιά της, ἀνέμενε δὲ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῆς νύμφης της, ἡ ἡ ὁποία οὐδὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ καὶ οὐδὲν κατὰ συνέπειαν ἀπήντα. Λοιπὸν τί νομίζεις; πῶς εὑρίσκεις τὴν γνώμην τῆς μητέρας; εἶπεν ὁ Κώστας στρεφόμενος ἀποτόμως.

Μεῖνε ὅπως εἶσαι! φίλε μου. Κρῖμα! ἡ στάσις ἦτον ὡραία....

Ὁ Κώστας μόλις κατέστειλε κίνημα ἀνυπομονησίας, ἐνῷ ἡ κ. Μεμιδὼρ τὴν ἐφιλοδώρησε μὲ βλέμμα οἴκτου, ἐὰν ὄχι καταφρονήσεως. Ἔπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν υἱόν της καὶ τὸ πρόσωπόν της ἔλεγε: Δυστυχῆ, τί ἔκαμες;

Ἡ Μαρία ἀντελήφθη ἀμυδρῶς ὅλον αὐτὸν τὸν ἄφωνον διάλογον, καὶ ὡσεὶ ἐννοοῦσα τὸ λάθος της, ἀπήντησε: Συγγνώμην, ἤμην ἀφῃρημένη. Εἶναι τόσον κουρασμένη ἡ κεφαλή μου. Καὶ ἔπειτα ἀμέσως ἐπλησίασε καὶ τοὺς δύω καὶ ὡμίλησε μὲ σιγανὴν φωνήν: Θὰ κάμω ὅ,τι θέλετε, ἀρκεῖ νὰ μὴ πρέπῃ νὰ λέγω ψεύματα καὶ νὰ ὑποκρίνωμαι. Ἐὰν νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ φύγω μόνη, θὰ φύγω..

Ἀκτὶς χαρᾶς κατηύγασε τὸ πρόσωπον τῆς πενθερᾶς της. Αὐτὸ ἤθελε καὶ αὐτή: νὰ φύγῃ μόνη ἡ Μαρία, νὰ ἀποσπάσῃ τὸ παιδί της ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ἐπιρροήν της, νὰ εὕρῃ καιρὸν νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ τὴν γλῶσσαν τῆς λογικῆς, νὰ τὸ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν παγίδα, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐμπέσει μὲ τόσην ἀδεξιότητα.

Ἡ Μαρία ἀνέγνωσε εἰς τὸ πρόσωπον τῆς πενθερᾶς της τὴν ἔκφρασιν αὐτὴν τῆς χαρᾶς καὶ σχεδὸν καὶ αὐτοὺς τοὺς βαθυτάτους συλλογισμούς της. Ἴσως δὲν ἐνόει ποῖον ὅριον ἔθετεν ἡ κοκώνα Κατίγκω εἰς τὴν ἀπόφασίν της καὶ ὡς ποῦ ἔφθαναν τὰ σχέδιά της. Ἀλλ' ἀδιάφορον, ἓν αἴσθημα ὅμοιον πρὸς τὸ τοῦ ναυαγοῦ, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ἐλάχιστος ἀπέναντι τῆς μαινομένης θαλάσσης, παλαίει ὅμως, ἓν αἴσθημα τοιοῦτο τὴν ἔκαμε νὰ ἀλλάξῃ ὄψιν καὶ γλῶσσαν Ἡ ἰδέα ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀγαπᾶται ἀπὸ τὸν Κώσταν, ὅτι μετὰ τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο τῆς χαρᾶς θὰ ἔμενε μόνη καὶ δυστυχής, ἡ ἰδέα αὐτὴ τῆς ἔδωκε θάρρος καὶ δύναμιν διὰ νὰ ὑπερασθῇ τὴν εὐτυχίαν της.

Τί λέγεις ἐσύ, Κώστα; ἠρώτησε. Νομίζεις δυνατὸν νὰ χωρισθῶμεν, τί; οἶδε, διὰ πόσον καιρόν; καὶ τὰ 'μάτια της, τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα 'μάτια, τὰ ὁποῖα τόσον ἐγοήτευαν πάντοτε τὸν νέον ἄνδρα, τὰ μάτια της ἐγέμισαν δάκρυα. Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἠμποροῦτε νὰ κρατηθῇ. Ἐκτὸς τῆς μεγάλης λύπης της, τὸ ἔνστικτόν της ὡς γυναικός, τῆς ὑπεδείκνυε τὸν μεγάλον κίνδυνον καὶ τὸ μέγα ὅπλον τῆς ὑπερτάτης ὑπερασπίσεως. Καὶ ἐὰν τὰ δάκρυα δὲν ἀνέβλυζαν αὐθόρμητα ἀπὸ τὴν ψυχήν της, εἰς τὸ νόημα τοῦ πόνου τοῦ χωρισμοῦ, ὡς ἀναβλύζει τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πληγήν, ἣν καταφέρει ἐγχειρίδιον εἰς τὸ σῶμά μας, ἡ Μαρία ἦτο ἱκανὴ διὰ πρώτην φορὰν τῆς ζωῆς της νὰ βιασθῇ νὰ κλαύσῃ.

Ὁ Κώστας, δακρύων καὶ αὐτός, τὴν ἔσυρεν εἰς τὴν ἀγκάλην του. Ὄχι, ἀγάπη μου, δὲν θὰ χωρισθῶμεν ποτέ. Θὰ φύγωμεν μαζῆ καὶ ἂς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ.

Ἡ κ. Μεμιδὼρ ἔμενεν ἀκίνητος. Τῆς ἦλθαν καὶ αὐτῆς δάκρυα εἰς τὸ σύμπλεγμα ἐκεῖνο τῆς τρυφερότητος καὶ τῆς στοργῆς καὶ τοῦ πόνου τῶν δύο νέων. Ἀλλὰ βαθὺς κάπως ψυχολόγος θὰ ἀνεκάλυπτεν, ὅτι ἡ κ. Μεμιδὼρ ἔκλαιε τὴν ἰδικήν της λύπην, τὴν προδοσίαν τοῦ ἀνδρός της, τὴν ἐρήμωσιν τῆς ψυχῆς της καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν εἰς ἣν εἶχε καταδικασθῆ δι' ὅλον τώρα τὸ ὑπόλοιπον τῆς βίου της. Ἔκλαιεν ἀκόμη τὴν ζωήν της, ἡ ὁποία εἶχε διαρρεύσει χωρὶς τὴν μεγάλην στοργὴν καὶ τρυφερότητα, τὴν ὁποίαν καὶ εἰς τὸν ἔρωτα καὶ εἰς τὸν γάμον γεννᾷ καὶ ἡ αὐτοθυσία καὶ ἡ αὐταπάρνησις. Ἔκλαιεν ἀκόμη ἀπὸ πεῖσμα διότι ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἀνίσχυρον, διότι ὁ υἱός της οὔτε κἂν εἶχε σκεφθῆ, ὅτι θὰ τὴν ἀπεχωρίζετο, ἀλλὰ ἐθυσίαζε τὰ πάντα διὰ τὴν ξένην ἐκείνην, τὴν ὁποίαν μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε γνωρίσει. Ὁ ἔρως διὰ τὴν κ. Μεμιδὼρ, ἦτο λέξις κενὴ ἐννοίας. Μὴ αἰσθανθεῖσα ποτὲ ἄλλον ἔρωτα καὶ ἄλλην ἀγάπην, παρὰ τὸ αἴσθημα τῆς συμπαθείας, τῆς φιλαρεσκείας καὶ τοῦ φόβου, τὸν ὁποῖον ὁ ἐκ συνθήκης γάμος της εἶχεν ἀναπτύξει εἰς τὴν ψυχήν της, ἐθεώρει τὸν ἔρωτα ὡς καρπὸν ἀπηγορευμένον εἰς τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους, ὡς αἴσθημα ἀντιβαῖνον εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἠθικῆς· Εὐρίσκε φυσικὸν οἱ νέοι νὰ διασκεδάζουν μὲ τὰς ἐλαφρὰς καὶ ἀνοήτους γυναῖκας καὶ φλερτράρουν μὲ τὰ κορίτσια. Ἡ ἰδέα ἣν εἶχε περὶ τοῦ ἔρωτος δὲν ἔφθανε πέραν τοῦ σημείου αὐτοῦ. Κάθε

ἄνδρας ὅμως, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοιοῦτο αἴσθημα ὁρμώμενος ἐνυμφεύετο, ἔκαμνε, κατὰ τὴν κ. Μεμιδώρ, μίαν μεγάλην τρέλλαν καὶ ἐνέπιπτεν εἰς τὴν παγίδα, τὴν ὁποίαν ἡ πονηρία τῆς γυναικὸς τοῦ ἔστηνε. Ὁ γάμος καὶ ἡ ἀγάπη ἦσαν δι' αὐτὴν πράγματα ἐντελῶς ξένα. Ἡ σύζευξις τῶν ψυχῶν, ἡ ἀμοιβαιότης τῶν αἰσθημάτων, ἡ συμφωνία τῶν ἰδεῶν, ἦσαν δευτερεύοντα ζητήματα. Μεθ' ὅλα ἐν τούτοις αὐτὰ ᾐσθάνετο τώρα, ἐνῷ ἔβλεπε τοὺς δύο ἐκείνους νέους νὰ ἀγαπῶνται τόσον, ὅτι εἶχε περάσει τὴν ζωήν της χωρὶς τὴν ἀκτῖνα τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ θάλπους, ἡ ὁποία συνέδεε τὴν ζωὴν τοῦ υἱοῦ της καὶ τῆς νύμφης της, ὅτι ἡ καρδιά της ἔμεινε στεῖρα τῶν εὐγενεστέρων τῆς ζωῆς παλμῶν, ὅτι ἡ ψυχή της ἦτον ὡς ἄνθος τὸ ὁποῖον ἤνθησε, χωρὶς νὰ τὸ ζωογονήσῃ καὶ τὸ χρωματίσῃ ὁ ἥλιος.

Ἡ Μαρία ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὴν ἀγκάλην τοῦ Κώστα, ὅλη περιχαρὴς καὶ θριαμβεύουσα. Ἡνωμένοι καὶ ἀγαπημένοι δὲν ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν τίποτε, εἶπεν. Ἰδοὺ τί προτείνω: νὰ κατέλθωμεν ἀμέσως ἀπόψε εἰς τὸ Σταυροδρόμι, νὰ ἑτοιμασθῶμεν καὶ νὰ φύγωμεν, τὸ βραδύτερον μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας. Σὺ θὰ μείνῃς ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς τὸ σπίτι σου καὶ ἐγὼ εἰς τὸ ἰδικόν μου.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν ἀπήρεσκεν εἰς τὴν κ. Μεμιδώρ. Ἐὰν θὰ εἶχε τὸν υἱόν της μίαν ὁλόκληρον ἑβδομάδα εἰς τὴν διάθεσίν της, ἠμποροῦσε σιγά, σιγὰ νὰ μεταβάλῃ ἐντελῶς τὰ πράγματα. Λοιπὸν ἐδέχθη τὴν ἀπόφασιν τῆς Μαρίας.

Πολὺ καλὰ ὅλα αὐτά, εἶπεν ὁ Κώστας εὐχαριστημένος, διότι αἱ δύο γυναῖκες ἦσαν σύμφωνοι. Ἀλλὰ πεινῶ φρικωδῶς. Τὸ πρόγευμα ἡτοιμάσθη ὅπως ὅπως, καὶ ἔφαγαν σιωπηλοὶ καὶ οἱ τρεῖς, ὁ καθεὶς προσηλωμένος εἰς τὰς ἰδίας σκέψεις του.

Ἡ Μαρία ἐσηκώθη πρώτη καὶ ἤρχιζε νὰ συνάζῃ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἔπερνε μαζῆ της εἰς τὸ Σταυροδρόμι. Μετὰ ταῦτα ἐνεδύθη μὲ τὸ φαιόν της πάντοτε φόρεμα καὶ ἔβαλεν ἐν θερμὸν ἐπανωφόρι, διότι ὁ καιρὸς εἶχε τραπῆ ἐπὶ τὸ ψυχρότερον, καὶ ἡ κακοδιαθεσία της παρετείνετο ἀκόμη. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κηπουρὸς εἶχεν ὑπάγει εἰς ἀναζήτησιν ἁμάξης καὶ εἰς τὰς 2 ἀκριβῶς μ.μ. καὶ οἱ τρεῖς ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν τοῦ Τσαμλιτζᾶ, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ δύο νέοι ἄφηναν ὀλίγον ἀπὸ τὴν ψυχήν των καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν των.

Μάϊα

ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΝΑΣΣΩ

Ὁ καθηγητὴς κ. Γ. Ἀθανασόπουλος ἔκαμε τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν εἰς τὸν Σύλλογον *Παρνασσὸν* τὴν πρώτην διάλεξίν του, περὶ μουσικῆς ἁρμονίας καὶ ἐπιστήμης. Ὁ κ. Γ. Ἀθανασόπουλος ἐπραγματεύθη τὸ θέμα του μετ' ἀκριβείας ἐπιστημονικῆς καὶ μεγάλης ἀναλυτικῆς δυνάμεως. Εὐφραδέστατος καὶ ῥητορικώτατος ἔθελξε τὸ ἀκροατήριόν του διὰ τῶν ὡραίων ἐπιστημονικῶν ἀποκαλύψεών του, αἱ ὁποῖαι συνωδεύοντο καὶ ὑπὸ πειραμάτων καὶ φωτεινῶν εἰκόνων.

ΤΙ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

Τὸ ἡμερολόγιον τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἶναι κατ' ἐξοχὴν *γυναικολογικὸν* ὄχι ὑπὸ τὴν ἰατρικὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν κοινωνιολογικήν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

OI BAGOTS[1]

ΟΙ ΠΑΡΙΑΙ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Ἡ ἡμέρα εὑρίσκετο εἰς τὸ τέρμα της. Ἡ Χρυσάνθη μὴ βλέπουσα τὴν σύντροφόν της ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἀποσυρθῆ. Εἶχεν ἀκούσει, ὅτι μία σκολιὰ ἀτραπός, πολὺ ὀλίγον συχναζομένη, ἔφερε κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν κατοικίαν τοῦ ἐρημίτου εἰς τὸν πύργον· ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ. Ἡ ἀτραπὸς τὴν ἔφερε μεταξὺ δύο δασωδῶν ὀρέων, ὅπου δὲν ἠκούετο οὐδεὶς θόρυβος, ὅπου δὲν ἐφαίνετο οὐδεὶς κάτοικος. Κατ' ἀρχὰς ἡ θέα ἐκείνη τὴν ηὐχαρίστησεν, ἦτό τι νέον δι' αὐτήν, ἀλλ' ἔπειτα ἐφοβήθη. Ὁ ἥλιος εἶχε καταβῆ ὄπισθεν τῶν ὀρέων, τὸ λυκόφως ἤρχιζεν εἰς τὴν μικρὰν κοιλάδα. Νὰ ἐπιστρέψῃ; νὰ προχωρήσῃ; δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Ἐνῷ ἐσκέπτετο τί ν' ἀποφασίσῃ, διέκρινε μίαν πενιχρὰν καλύβην ἐστηριγμένην εἰς ἕνα βράχον, ὡς φωλεὰ κεκρυμμένη· ὁ βράχος τὴν προεφύλαττεν ἀπὸ τὴν χιόνα καὶ τοὺς ἀνέμους, καὶ ἤθελε τὴν κρύψει καὶ ἀπὸ τὰ βλέμματα, ἐὰν ὁ ἐξερχόμενος ἀπὸ τὴν ἡμίκλειστον στέγην καπνός, δὲν τὴν εἶχε προδώσει. Ἡ Χρυσάνθη διηυθύνθη χαίρουσα πρὸς τὴν κατοικίαν. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ κατώφλιον, μία γυναικεία φωνὴ ἠκούσθη ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ λέγουσα: Μὴν εἰσέρχεσθε, εἴμεθα bagots!

Ὁ bagot! τὸ ἀντικείμενον τῆς φρίκης· ὁ φέρων ἐπὶ τοῦ ὤμου ὡς σημεῖον ἀπὸ ὕφασμα τὸν πόδα χηνός, ὅπως τὸν γνωρίζωσι καὶ τὸν ἀποφεύγωσιν ὡς τοὺς ὄφεις, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι αὐτὸς ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ νὰ τὸν καταπατοῦν, χωρὶς νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν.... Ὁ bagot, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπὶ ποινῇ θανάτου, ἦτο ἀπηγορευμένον να μολύνῃ διὰ τῶν γυμνῶν ποδῶν του τὸ ἔδαφος.... Ὁ bagot, ὁ ἀπερριμμένος εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ ἐξασκῇ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ξυλοκόπου, ἐπάγγελμα θεωρούμενον ἕνεκεν αὐτοῦ ἐπονείδιστον. Ὁ bagot, ὅστις δὲν εἶχε μέρος εἰς τὴν ἀνεκτικότητα τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ ἀποκλειόμενος τῶν χριστιανικῶν συναθροίσεων, χωρισμένος ἀπ' αὐτῶν εἰς τὰς ἐκκλησίας διὰ τοίχου, διερχόμενος δι' ἄλλης θύρας, τελειώνων μακρὰν πάντων, εἰς νεκροταφεῖον ἰδικόν του.

Οἱ bagots, πόθεν ἤρχοντο αὐτοί; Εἶχον φέρει τὴν λέπραν; ὡμίλουν ἄλλην γλῶσσαν, τὰ χαρακτηριστικά των διέφερον τῶν Basques καὶ τῶν Bearnais, οἱ ὁποῖοι ἐμίσουν αὐτοὺς ἀσπόνδως; κατήγοντο ἴσως ἀπὸ ἐχθροὺς μισουμένους καὶ νικηθέντας ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Novempopulanie καὶ Κανταβρυγίας. Εἶπον τινὲς ὅτι ἦσαν Σαρακηνοί, τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ τοῦ Ἀβδελραχμάνου, οἱ ὁποῖοι θέλοντες νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν Ἱσπανίαν, εὗρον τὰ στενὰ τῶν ὀρέων φυλαττόμενα καὶ κατεσφάγησαν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ὁπόθεν καὶ ἂν ἐδοκίμασαν νὰ φύγωσι· μικρὸς μόνον ἀριθμὸς αὐτῶν διέφυγε τὸν θάνατον, κρυπτόμενος ἐπί τινα καιρόν, ὕστερον τῷ ἐπετράπη νὰ μείνῃ, μεθ' ὅσης ὅμως ἀποστροφῆς νικηθεὶς τίς ποτε δὲν ἐνέπνευσεν. Ἦσαν λοιπὸν αὐτοί, οἱ λαμπροί, οἱ ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι μαῦροι, οἱ τόσον μεγαλοπρεπεῖς; ὢ ἔκπτωσις!

Ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦ bagot ἡ Χρυσάνθη, ὠπισθοδρόμησεν· ἀντὶ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ, ἐπανήρχετο εἰς τὰ βήματά της ἀφιεμένη εἰς τὴν τύχην. Ἡ γυνὴ προχωρήσασα μέχρι τῆς θύρας ἔδειξε τὴν ἀτραπόν, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Χρυσάνθη εἶχεν ἔλθει.— Παρεπλανήθητε, εὐγενὴς Κυρία, ἰδοὺ ὁ δρόμος σας· ἐκεῖ ἐπάνω ὁ ἐρημίτης θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγός.

Τὸ ἐξωτερικὸν τῆς γυναικὸς κατέπληξε τὴν Χρυσάνθην· ἦτο νέα ἀκόμη. Μεγάλαι πλεξίδες ἔπιπτον εἰς τοὺς ὤμους της· οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν μαῦροι, μεγάλοι, φωτοβόλοι. Ὁμιλοῦσα ἐδείκνυεν ὀδόντας λευκοτάτους, τοὺς ὁποίους τὸ ἐλαιόχρουν χρῶμά της ἔκαμνε νὰ φαίνωνται ὡραιότεροι. Ἡ περιβολή της, ἂν καὶ πολὺ πενιχρά, ἦτο συνηρμολογημένη γραφικῶς καί, μολονότι ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου ἦτο ὀλίγον ἀγρία, εἰς τοὺς τρόπους ὑπῆρχε μεγαλοπρέπεια καί τι μελαγχολικόν.

Βλέπουσα ὅτι ἡ Χρυσάνθη ἔμενε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, παρατηροῦσα αὐτὴν καὶ μὴ ἀπαντῶσα, προσέθεσε: Δὲν σᾶς γελῶ· ἐγὼ ἐχάραξα τὸ μονοπάτι τοῦτο διὰ τὸν ἐρημίτην, διότι εἶνε ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος μοῦ λέγει: καλημέρα Ἰωαννίνα. Εἶνε ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ μάθῃ τ' ὄνομά μου καὶ δὲν μὲ φωνάζει: γ υ ν α ῖ κ α ἢ θ υ γ α τ έ ρ α τοῦ bagot.

Ἡ Χρυσάνθη ἔσυρεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν της ἓν σολδίον καὶ θέτουσα αὐτὸ

[1] Bagots, baqueux, bahets ἢ banards φυλή, περιφρονουμένη, ὡς οἱ παρίαι, διεσκορπισμένη κατὰ τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους εἰς τὰ πέριξ τῶν Πυρηναίων.

Ὅλαι αἱ ἐπιφανεῖς γυναῖκες τοῦ κόσμου, ὅλαι feministes τοῦ αἰῶνος ἀντιπροσωπεύονται ἐν αὐτῷ, δι' ἀρθριδίων καὶ μελετῶν των ἐπὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος, ὡς καὶ διὰ συντόμων βιογραφικῶν των σημειώσεων.

Οὕτω ἔχομεν τὴν Λαίδην Aberdeen, τὴν πρόεδρον τοῦ ἐσχάτως συγκληθέντος συνεδρίου ἐν Λονδίνῳ μὲ τὴν ὡραίαν ἀποστροφήν της: «*Λέγουν....ἄφες νὰ λέγουν*». Τὴν κ. Ἰουλιέτταν Ἀδάμ, ὀγείρουσαν φωνὴν διαμαρτυρίας ὑπὲρ τῆς τόσον παραμελουμένης καὶ τόσον πολυτίμου *Ὡρίμου Γυναικός*. Τὴν τρυφερὰν ποιήτριαν Συλβίαν Ἀλμπερτόνη, μὲ τὸν *ὑπὲρ τῆς ἀγάπης* ὕμνον της, τὴν Ρουμανίδα δικηγόρον Σαρμίζαν Βελτσέσκο μὲ ὡραῖον περὶ *γυναικείας πολιτείας* ἄρθρον της, τὴν κ. Alphonse Daudet *μὲ τὰ χαρτιὰ τῶν παιδιῶν της*, τὴν βαρονίδα d'Ebner Eschenbach μὲ τὴν ὡραίαν ἀλληγορίαν της περὶ *Ὑπερηφανείας καὶ Ἀξίας*, τὴν ἐκ Βιέννης κ. Fickert μὲ τὸ *Γυναικεῖον Ζήτημα*, τὴν Σουηδὸν *Hierta Retzius* μὲ τὰς ὡραίας συμβουλάς της, τὴν Γερμανίδα Lina Morgenstern μὲ τὰς σοφὰς ἐπὶ τοῦ *φλέγοντος ζητήματός μας* γνώμας της, τὴν Ada Negri μὲ τὸ *Τέλος τῆς Ἀπεργίας της*, τὴν Clemence Boyer μὲ τὴν περὶ *Φυσικῶν νόμων* ἐπιστημονικὴν μελέτην της, τὴν Severine μὲ τὸν *Δολοφόνον Πτηνόν της*, τὴν Sorgue μὲ τὴν *Σλαύαν της*, τὴν λαίδην Henry Sommerset μὲ τὴν πολυσήμαντον περὶ μητρότητος πραγματείαν της, τὴν Elisabeth Cady Stanton, μὲ τὴν *ἑρμηνείαν τῆς Βίβλου της* τὴν Judith Gautier, μὲ τὴν ἡρωΐδα της τοῦ Ἰαπωνικοῦ Θεάτρου, καὶ τὴν Henry Greville μὲ τὸ *μικρὸν φῶς της*.

Ἀποτελοῦν αἱ σελίδες αὐταὶ ὡραίαν φωτοβολίαν τοῦ γυναικείου πνεύματος, καὶ ἀντανακλοῦν τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς τρυφερότητος τῆς γυναικείας ψυχῆς.

Πλὴν τούτων καὶ ὁ Ἴψιν ἀντιπροσωπεύεται ἐν τῷ ἡμερολογίῳ μας μὲ ὡραίας φιλολογικὰς σελίδας του καὶ ἡ γνωστὴ συγγραφεὺς Τόλα Δοριάν, μὲ εἰκόνα μοναδικῆς πρωτοτυπίας τῆς *Γεννήσεως κόρης* ἐν Ῥωσσίᾳ καὶ Ἑλληνίδες συγγραφεῖς στολίζουν τὰς στήλας του, ὡς ἡ δὶς Εἰρήνη Νικολαΐδου μὲ τὸ *Παραμύθι τῆς ἀγάπης* καὶ ἡ δὶς Εἰρήνη Ζαβιτσιάνου μὲ *τὸ ψέμα της*, καὶ ἡ δὶς Μαρία Πινέλη μὲ τὰς *Σιβύλλας καὶ τὰς Προφητιδάς της* καὶ ἡ δὶς Ὄλγα Κούζη μὲ τὰ περὶ *γάμων ἤθη καὶ ἔθιμά της* καὶ ἡ ἰατρός μας κ. Ἀνθὴ Βασιλειάδου μὲ ὡραίαν διὰ τὴν ὑγιεινὴν τῶν παιδιῶν μελέτην της καὶ ἄλλαι ἰατροὶ καὶ ἄλλαι συνεργάτιδες καλαὶ καὶ συμπαθεῖς.

Ἔπειτα ἔρχεται τὸ πρακτικὸν μέρος μὲ τὴν πληθὺν τῶν συνταγῶν μαγειρικῆς καὶ τῶν συμβουλῶν καὶ τῶν οἰκονομικῶν ὁδηγιῶν καὶ τῆς ὑγιεινῆς καὶ αἱ σελίδες αἱ τερπναὶ μὲ τὰ παίγνια τῶν σαλονιῶν κ.ἄ.

Τὸ ἡμερολόγιον μας τιμᾶται 1 δρ. διὰ τὰς Ἀθήνας, 1,25 διὰ τὰς Ἐπαρχίας 1 φρ. χρ. διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΝΟΣΗΛΕΙΑΣ

Τὴν προσεχῆ τετάρτην 15 Δεκεμβρίου ἡ περὶ Νοσηλείας Διάλεξις, ἥτις γίνεται διὰ τὰς Κυρίας ἐν τῷ Ἐκπαιδευτικῷ Τμήματι τῆς Ἑνώσεως, θὰ εἶναι ἡ συνέχεια τοῦ μαθήματος τῆς παρελθούσης τετάρτης ἤτοι ἡ νοσηλεία τῶν νοσημάτων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων. Ἐν τῷ τελευταίῳ μαθήματι

κατὰ γῆς, διὰ νὰ μὴ τὴν ἐγγίσῃ, τῆς εἶπε: Λάβετε τοῦτο.

Ἡ γυνὴ δὲν ἔκυψε διὰ νὰ λάβῃ τὸ χρῆμα.

— Ἓν μέγα ε ὐ χ α ρ ι σ τ ῶ, εὐγενὴς Κυρία, λάβετε ὀπίσω τὴν δωρεάν σας ἡ κατοικία αὐτὴ δὲν ἔχει ἀνάγκην πλούτου· τὸ χρῆμα δὲν ἐξαγοράζει τὴν περιφρόνησιν.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ νεαρὰ πυργοδέσποινα καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Bagot ἤκουσαν διαπεραστικὰς κραυγὰς καὶ πάραυτα εἶδαν νὰ παρουσιασθῇ μικρὸς παῖς ἑπτὰ ἕως ὀκτὼ χρόνων, κλαίων θλιβερῶς. — Yvain, τέκνον μου! ἐφώναξεν ἡ Ἰωαννίνα καὶ ἔτρεξε πρὸς αὐτό· τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἐκεῖ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου· ἦτο ὠχρόν, αἱματόφυρτον· ἓν βέλος διετέρα τὸν ὦμόν του. — Τί σοῦ ἔκαμαν; ἐφώναξε μὲ φωνὴν τρομεράν. — Εἷς τοξότης ἀπὸ τὸν πύργον μ' ἐκτύπησε μὲ τὸ βέλος του, εἶπε τὸ παιδίον μὲ φωνὴν ἐκλείπουσαν. Μητέρα μου, ἀποθνήσκω· καὶ ἔπεσε λιπόθυμον. Ἡ Ἰωαννίνα τὸ ἐναπέθεσε κατὰ γῆς, ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονάς της, καὶ παρατηροῦσα αὐτὸ μὲ ὕφος φοβερόν, μὲ κινήσεις σπασμωδικάς, εἶπε θλιβερῶς: Δὲν ἔζησες πολὺν καιρόν, Yvain· δὲν ἐγνώρισες τὴν ὕβριν, τὸν στιγματισμόν, τὴν ψυχικὴν ἀγωνίαν· ὅλα διὰ μιᾶς ἐξώφλησαν τὸν λογαριασμόν σου. — Ἀλλ' ἴσως δὲν ἀπέθανεν, εἶπεν ἡ Χρυσάνθη μὲ φωνὴν συγκεκινημένην. — Καὶ πῶς; θέλετε νὰ μὴ εἶνε ἀποθαμένον; Δὲν τὸ κλαίω, ὄχι· ἀλλά, Ὕψιστε Θεέ! Σὺ δὲν εἶσαι ὅπως οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς· σὺ θ' ἀκούσῃς τὴν φωνὴν τῆς δικαιοσύνης. Ἡ κατάρα μου νὰ ἐπιπέσῃ ἐπὶ τοῦ φονέως τοῦ υἱοῦ μου, νὰ βασανίζεται ἀπὸ τὰ τέκνα του, νὰ ἔχῃ βίον μακρὸν ἔρημος εἰς τὸ γῆράς του καὶ μόνος εἰς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του!

Ἐνῷ ἡ φωνὴ τῆς Ἰωαννίνας ὑψοῦτο ἄνωθεν τοῦ χειμάρρου φθάνουσα εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς φωνὴ κατηγόρου, ἡ Χρυσάνθη καταληφθεῖσα ὑπὸ φρίκης καὶ οἴκτου τῆς εἶπε διὰ φωνῆς συμπαθοῦς. Καταπραΰνθητε, ἀπηλπισμένη μητέρα, ὁ υἱός σου ζῇ εἰσέτι. — Ἡ Ἰωαννίνα ἔπαυσεν ἐν τῷ ἅμα· ὅλη ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς της συνεσπειρώθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐξετάζουσα τὴν ἄψυχον τοῦ υἱοῦ της μορφὴν καὶ τὸ παρήγορον τῆς Χρυσάνθης πρόσωπον ἐναλλάξ. — Νομίζω ὅτι ἤκουσα τὴν καρδίαν του νὰ κτυπᾷ, εἶπεν ἡ τελευταία.

— Ὄχι, δὲν θὰ μοῦ ἀποδοθῇ, εἶπε μὲ φωνὴν ἀδύνατον ἡ μητέρα, δὲν θὰ τὸ ἐπανίδω πλέον τὸ τέκνον τῆς ἀγάπης μου, τὸν στολισμὸν αὐτὸν τῶν ἐρήμων, τὴν μόνην τῆς ζωῆς μου χαράν· δὲν θὰ ἔλθῃ πλέον νὰ μὲ κάμῃ νὰ μειδιῶ εἰς τὸ μέσον τῆς ἀθλιότητός μου. Ὁ Yvain ἀνέπνευσεν ἐλαφρῶς. Ἔπαυσε τότε διὰ δευτέραν φοράν, μὴ τολμῶσα ν' ἀναπνεύσῃ, κρατοῦσα τὴν πνοήν της· τὸ αἷμά της ὅλον συνωθεῖτο εἰς τὴν καρδίαν. — Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τοῦ δώσητε κανὲν ποτόν, ὅπως τὸ ἀναζωογονήσητε; ἠρώτησεν ἡ Χρυσάνθη. — Δὲν ἔχω τίποτε, ἀπήντησεν ἡ μήτηρ ἀπελπιστικῶς· ὤ, πόσον εἶμαι πτωχή. — Ὑπάγετε νὰ φέρητε ὀλίγον νερὸν ἀπὸ τὴν πηγήν· ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔκαμε τοῦτο νὰ πηγάσῃ ἀπὸ τὸν βράχον, θὰ τοῦ δώσῃ καὶ ἰαματικὴν ἰδιότητα διὰ τὸν υἱόν σας.

Ἡ Ἰωαννίνα ἔτρεξε πρὸς τὴν πηγήν· εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Χρυσάνθη ἐγύμνωσε τὸν ὦμον τοῦ παιδός, ἔπειτα βάλλουσα εἰς πρᾶξιν τὰς περὶ χειρουργίας γνώσεις της, αἱ ὁποῖαι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἦσαν οἰκεῖαι εἰς τὰς κυρίας, κατώρθωσε νὰ σύρῃ τὸ βέλος. — Ἴδετε, εἶπεν εἰς τὴν μητέρα, ἥτις εἶχεν ἐπιστρέψει, τὸ κόκκαλον δὲν ἐβλάφθη· ἡ πληγὴ αὐτὴ δὲν εἶνε κινδυνώδης· τὸ παιδίον κατεβλήθη ἀπὸ τὴν αἱμορραγίαν. Δι' ἑνὸς βλέμματος ἡ Ἰωαννίνα ἐβεβαιώθη. Ἐπιτηδεία ὡς καὶ ἡ Χρυσάνθη εἰς περιποίησιν πληγῶν, ἀνέλαβεν ἀμέσως ὅλην τὴν ἐνεργητικότητά της μετ' ἐλπίδος· εἰς ὀλίγας στιγμὰς εὗρε τὰ ἰαματικὰ χόρτα, τὰ ὁποῖα ἐχρειάζοντο ἐκθλίψασα αὐτὰ ἔλαβε τὸν χυμόν των, ἐνῷ ἡ Χρυσάνθη ἔκαμνε χρῆσιν τοῦ μανδυλίου καὶ τῆς καλύπτρας δι' ἐπιδέσμου. Ὅταν τοῦτο ἐτελείωσε, μετέφερα τὸν παῖδα εἰς τὴν καλύβην. Ἡ Χρυσάνθη λησμονήσασα τὰς προλήψεις εἰσῆλθε προθύμως εἰς τὸ μέρος, ὅπου πρὸ λεπτῶν τινων εἶχεν ἀπομακρυνθῆ μετ' ἀποστροφῆς. Ἡ κλίνη τοῦ μικροῦ ἦτο ψυχρὰ καὶ σκληρά· ἡ Χρυσάνθη ἐξέβαλε τὸ ἐπανωφόριόν της καὶ τὸν ἐτύλιξεν, ὅπως καταπαύσῃ τὸ ἐκ τῆς θέρμης ῥῖγος. Ἡ Ἰωαννίνα τότε ἐξέτεινε πρὸς αὐτὴν τοὺς βραχίονας μὲ ὕφος περιπαθές, καὶ λαβοῦσα τὸν ποδόγυρον τοῦ φορέματός της τὸν ἐφίλησε μετὰ ζέσεως. — Ὅλαι αἱ εὐτυχίαι ἡνωμέναι νὰ εἶνε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, ἄγγελε τοῦ οὐρανοῦ! ἐφώναξε· ἐπεριποιήθης τὸν υἱόν μου, τὸν ἐκάλυψες μὲ τὰ φορέματά σας, εἰσῆλθες εἰς τὸν οἶκον τῶν bagots! Δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ ἀνταποδώσω, εἶμαι μηδέν, ἀλλὰ ἡ καρδία τῆς Ἰωαννίνης εἶνε ἰδική σου. — Ἡ Χρυσάνθη μὴ δυναμένη ἀπὸ συγκίνησιν νὰ ὁμιλήσῃ τῆς ἔκαμε νεῦμα νὰ σηκωθῇ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐφάνησαν εἰς τὴν θύραν δύο ἄνθρωποι, ὁ πρῶτος ἔφερε τὴν κιτρινωπὴν προσωπίδα τῶν bagots τὸ χρῶμά του ἦτο ὅπως καὶ τῆς Ἰωαννίνης ὀρειχάλκινον, ἀλλ' οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου δὲν εἶχον τὴν αὐτὴν εὐγένειαν καὶ κανονικότητα· οἱ ὀφθαλμοί του δειλοί, ἦσαν χα-

ἡ δις Καλαποθάκη ὡμίλησε περὶ τῆς νοσηλείας τῶν ὀξέων παθήσεων τῶν βρόγχων τοῦ λάρυγκος καὶ τῶν φωνῶν, προτάξασα σύντομον ἀνατομικὴν κ ὶ φυσιολογικὴν περιγραφὴν τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων.

Ἐν τῇ προσεχεῖ διαλέξειιθὰ πραγματευθῇ ἐνδεικτικώτερον περὶ τῆς νοσηλείας ὡρισμένων νοσημάτων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, οἷον τῆς διφθεριτικῆς λαρυγγίτιδος μετὰ τῶν ἀναγκαίων ὁδηγιῶν περὶ προφυλακτικῆς ὑγιείας τῆς φυματιώσεως.

ΕΞΑΡΧΟΣ ΚΑΙ ΔΡΟΣΟΣ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ.

Μόλις ἀφιχθεῖσαι ἐξ Εὐρώπης νέαι ἀποστολαὶ ἐμπορευμάτων μὲ τὰ τελευταῖα ὑφάσματα τοῦ συρμοῦ. Ὡραῖαι τσόχαι διαφόρων χρωμάτων, ὡραῖα μάλλινα γκλασὲ τελευταίων σχεδίων, μεταξωτὰ καὶ ἀτλάζια ἀπαράμιλλα τὴν στερεότητα καὶ τοὺς χρωματισμούς. Πλουσία συλλογὴ λινῶν καὶ χασέδων καὶ περκαλιῶν, σινδόνια μονόφυλλα, τραπεζοστολαὶ λιναί, πεσκίρια, κάλτσαι ἀνδρικαί, καὶ πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖ τὸν πλουτισμὸν τοῦ γυναικείου καὶ οἰκογενειακοῦ ἱματιοφυλακείου. Προθυμία, εὐγένεια καὶ ἀβρότης τῶν ὑπαλλήλων, ἀκρίβεια καὶ τιμιότης εἶναι τὰ γνωρίσματα τοῦ καταστήματος τούτου.

ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ

Ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Γ' Σεπτεμβρίου ἀρ. 22.

Εἰς τοῦτο πωλοῦνται: γάλα γνήσιον, βούτυρον νωπὸν καὶ φαγητοῦ, κρέμα, αὐγά, κλπ. Προμηθεύει δὲ τοιαῦτα καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας, γινομένης τῆς διαμονῆς κατ' οἶκον τακτικῶς δις τῆς ἡμέρας Ἡ τάξις, ἡ εὐθηνία καὶ ἡ καλὴ ποιότης, αἵτινες ὑπάρχουσι εἰς ὅλα τὰ καταστήματα τοῦ κ. Γ. Γουλιέλμου, εἶνε τὰ ἐφόδια καὶ αἱ ἐγγυήσεις, καὶ τοῦ νέου τούτου καταστήματος αὐτοῦ.

Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀποικιακὰ-ἐδώδιμα καὶ ποτά.

Εἶναι ἓν ἐκ τῶν γνωστοτέρων ἐν Ἀθήναις καὶ σοβαρωτέρων εἰς τὸ εἶδός του καταστημάτων.

Ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν κατεῖχε τὴν ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Βουλῆς γωνίαν, συγκεντροῦν ἀσφυκτικῶς κόσμον ἐκλεκτὸν καὶ ἐφοδίαζον τὰ πλουσιώτερα ἀθηναϊκὰ ὀψοφυλάκια.

Τὴν πολυάριθμον καὶ ἐκλεκτὴν πελατείαν του ὀφείλει εἰς τὴν ἀρίστην ἐκλογὴν τῶν εἰδῶν του, εἰς τὴν μετριότητα τῶν τιμῶν καὶ εἰς τὴν ἄκραν εὐσυνειδησίαν καὶ προθυμίαν, μεθ' ἧς ἐκτελεῖ τὰς διδομένας αὐτῷ παραγγελίας.

Ἤδη μεταφερθὲν ὀλίγα βήματα ὑψηλότερον ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Βουλῆς ἀριθ. 14, ἐντὸς εὐρυτάτου καταστήματος προέβη εἰς τὴν προμήθειαν μεγάλων ποσοτήτων ἐμπορευμάτων τοῦ κύκλου του, ἤτοι βουτύρου, ἐλαίου, καφφέδων, ζαχχάρεως, ὀρυζίων, ὀσπρίων διαφόρων, κονσερβῶν (conserves) σάπωνος, τυρίων, ἐλαιῶν, χαβιαρίου καὶ ἄλλων ἐδωδίμων καὶ ποτῶν ἐκλεκτῶν, ἁπάντων ἀρίστης ποιότητος καὶ πωλουμένων εἰς τιμὰς λίαν εὐθηνάς· τὸ κέρδος εἰς τὴν κατανάλωσιν

ΑΙ ΝΕΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΟΥ ΤΣΑΜΗ

Ὑποδηματοποιοῦ τῆς Αὐλῆς

Ὁ Τσάμης καὶ πάλιν ἔφερε νέας φόρμας Παρισίων διὰ ὑποδυμάτια τῶν χορῶν καὶ τῶν θεάτρων καὶ τῶν ἐπισήμων παρουσιάσεων κυρίων καὶ κυριῶν. Τὰ δέρματα δὲ διὰ τὴν νέαν αὐτὴν περίοδον εἶναι λεπτὰ ἀπιστεύτως, ὡς ἀπὸ μετάξι κατεσκευασμένα Ἔφερε καὶ ἀτλάζια διαφόρων χρωμάτων, ὡς καὶ λευκὰ δι' ὑποδήματα νυμφικὰ καὶ χοροῦ. Καὶ τὰ πλέον ἄχαρα καὶ ἄσχημα πόδια εἶναι κομψὰ καὶ ἀγνώριστα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτὴν καὶ κομψὴν ὑπόδησιν.

ΚΡΕΟΠΩΛΕΙΟΝ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ν. ΜΑΓΚΟΥ ΚΑΙ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὡς προείπομεν ἤδη κατ' ἐπανάληψιν τὸ καλλίτερον καὶ ἐκλεκτότερα κομμένον κρέας πωλεῖται εἰς τὸ κρεοπωλεῖον τὸ ἐντελῶς Εὐρωπαϊκὸν τῶν κ. κ. Ν. Μάγκου καὶ Γαλανοπούλου, τὸ κείμενον εἰς τὴν βορειοανατολικὴν πλευρὰν τῆς Νέας Ἀγορᾶς.

μηλωμένοι ὡς θέλοντες τρόπον τινὰ νὰ ἀποφύγωσι τὰ β έμματα τὸ μέτωπον κλίνον πρὸς τὰ κάτω ἐξέφραζε τὸν φόβον καὶ τὴν ταπεινότητα. Ὁ bagot εἶπεν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις τὸν ἠκολούθει. Κύριε, ὡς εἶπον εὑρίσκεσθε μεταξὺ τῶν Bagots.— Καὶ τί μὲ βλάπτει τοῦτο ; ἀπήντησεν ὁ ταξειδιώτης. Εἶδε τὴν Χρυσάνθην ἐσκυμένην ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ Yvain.— Ποία εἶνε αὐτή ἡ δεσποινίς ; — Εἶνε, ἀπήντησεν ὁ bagot ἔκπληκτος ὡς νὰ ἔβλεπεν ἄλλον τινὰ κόσμον, εἶνε ἡ Χρυσάνθη Ena, ἡ θυγάτηρ τοῦ ἄρχοντός μας.— Ὁ ταξειδιώτης ἀπεκαλύφθη, ὅπως χαιρετίσῃ αὐτήν· ξανθοὶ βόστρυχοι ἐξετυλίχθησαν. Ἡ Χρυσάνθη ἀνεγνώρισε τότε τὸν δι' ἱππότην προοριζόμενον νεανίαν τοῦ ἐρημητηρίου· τὸ ὕψος τοῦ νέου ἐνέπνεε σεβασμὸν εἰς τὴν ἁπλότητα τῆς περιβολῆς του.

Arramon, ἐφώναξεν ἡ Ἰωαννίνα ἀποτεινομένη πρὸς τὸν bagot, ἴδε τὸν υἱόν μας ! ἐπληγώθη εἰς τὸν ὦμον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πύργου· ἡ Ena Χρυσάνθη ἔπλυνε τὴν πληγήν του, τὸν μετέφερεν ἐπὶ τῆς κλίνης του, τὸν ἐσκέπασε μὲ τὸ ἐπανωφόριόν της· ὤ, γονυπέτησον πρὸ αὐτῆς !—Καὶ ἔσπευσε πάλιν μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς τοὺς πόδας τῆς Χρυσάνθης, σύρουσα καὶ τὸν σύζυγόν της, ἐνῷ οὗτος ἔβλεπε μετ' ἀπορίας ὁτὲ μὲν τὸν υἱόν του, ὁτὲ δὲ τὴν θυγατέρα τοῦ κόμητος, μὴ δυνάμενος νὰ συμβιβάσῃ καὶ τοὺς δύο εἰς τὸ λογικόν του.—Ἐγέρθητε, εἶπε σοβαρὰ ἡ Χρυσάνθη, δυσαρεστηθεῖσα διὰ τὴν σκηνήν, διότι ἐγένετο ἡ πρᾶξίς της φανερά. Ὁ νέος ἔβλεπε τὸν ὅμιλον καὶ ἐφαίνετο ἐξετάζων μετὰ προσοχῆς τὴν κατοικίαν. Ὁ Arramon, συνελθὼν ἐκ τῆς ἀπορίας του, εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του. Ἰδοὺ καὶ εἷς Κύριος τὸν ὁποῖον εἶχον τὸ εὐτύχημα νὰ σώσω, καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἐκυλίετο ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ μετὰ τοῦ ἵππου του.—Ὕψιστε Θεέ ! ἐφώναξεν ἡ Χρυσάνθη μήπως ἔπαθέ τι κακόν ;

Ἡ φωνὴ τῆς νεαρᾶς Κυρίας ἦτο φύσει γλυκυτάτη ὅτε ὡμίλει ἁπλῶς, τὴν ἤκουέ τις μετ' εὐχαριστήσεως, ὡς νὰ ἤκουε μελῳδίαν· ἀλλ' ὅταν ἦτο ὀλίγον συγκεκινημένη εἶχε τὴν δύναμιν νὰ συγκλονίζῃ τὴν ψυχήν. Οἱ ἁπλοῖ οὗτοι λόγοι ἔκαμαν τὸν ξένον ν' ἀνασκιρτήσῃ καὶ νὰ δώσῃ μεγάλην προσοχὴν εἰς τὴν Χρυσάνθην.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, Κυρία, εἶπεν ὁ νέος, δὲν ἔπαθα ἄλλο κακὸν ἢ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀγαπητοῦ μου ἵππου, ὁ ὁποῖος κατασυνετρίβη φρικωδῶς εἰς τοὺς βράχους.—Εἷς πολεμικὸς ἵππος εἶνε σχεδὸν εἷς φίλος· τὸν ἐλυπήθητε βέβαια.

— Ὁ νέος ἀπήντησε μειδιῶν. Φεῦ ! ὁ ἵππος μου δὲν ἐγνώρισεν, ὅπως κ' ἐγώ, ἄλλους κινδύνους ἢ δόξαν, παρὰ τοὺς κυνηγετικοὺς δι' ἄρκτους καὶ ἀγριοχοίρους.

Ποιήλθεν στιγμαί τινες ἐν σιωπῇ, κοὶ ἡ Χρυσάνθη ἐφαίνετο συμβουλευομένη ἑαυτήν· ἐπὶ ἕλους συνεσταλμένη καὶ μὲ χάριν σεμνοπρεπείας εἶπε· Messire δὲν ἠμπορεῖτε νὰ διέλθητε τὴν νύκτα εἰς αὐτὴν τὴν καλύβην. Ἐπ' ὀνόματι τῆς θείας καὶ ἀδελφῆς μου σᾶς προσφέρω τὸν πύργον τοῦ Manléon· θέλετε νὰ μὲ συνοδεύσητε ;

—Εὐχαρίστως θέλω γίνει ἀκόλουθός σας, εἶπεν ὁ νέος ὑποκλινόμενος. Ὁ Arramon ἤναψεν ἕνα κλάδον ἐλάτης ὅπως τοὺς συνοδεύσῃ· ἦτο ἤδη νύξ· ἡ Ἰωαννίνα ὑπῆγεν εἰς τὴν θύραν καὶ εἶπε στενοχωρουμένη. Ἡ ὁμίχλη εἶνε πυκνή, ἡ Ena Χρυσάνθη δὲν ἔχει καλύπτραν, οὔτε ἐπανωφόριον, διότι ἔδωκεν ὅλα εἰς τὸν υἱόν μας νὰ κρυώσῃ.

Ὁ νέος παρετήρησε τὴν Χρυσάνθην μετ' ἐνδιαφέροντος.—Δὲν ἔχω πλέον μανδύαν διότι ἐχάθη μὲ τὸν ἵππον μου· καὶ ἐζήτει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς σκέψεως κανὲν προφυλακτικὸν μέσον κατὰ τῆς ὁμίχλης.

—Εἴμεθα ἀκόμη εἰς τὸν Αὔγουστον, εἶπεν ἡ Χρυσάνθη, ἡ νὺξ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἦνε νοσηρὰ· καὶ λύουσα γελαστὴ τὴν μακρὰν κόμην της ἐτύλιξε τὸν λαιμόν της διὰ τῶν πυκνῶν κυματισμῶν της ὡς νὰ τὸν ἐτύλισσε διὰ καλύπτρας. Ὁ νέος ἐξηκολούθει νὰ τὴν βλέπῃ ἐνῷ ὁ Arramon, ἀκίνητος ἔφεγγε μὲ τὴν κοκκινωπὴν δᾷδά του, περιμένων τὰς διαταγὰς τῆς ἀναχωρήσεως.

—Ἐμπρός, εἶπεν ἡ Χρυσάνθη.

Ἔφυγαν. Ὁ Arramon προηγεῖτο.

Ὡμίλησαν διὰ τὸ ἀπόκρημνον τοῦ δρόμου, διὰ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς καὶ ἔπειτα διὰ τοὺς Bagots. Ὁ ξένος ἔκαμνε πολλὰς περὶ αὐτῶν ἐρωτήσεις.— Πῶς, εἶπεν ἡ Χρυσάνθη, δὲν γνωρίζετε τοὺς Bagots ;— Ὄχι λεπτομερῶς.— Δὲν εἶσθε ἀπ' ἐδῶ, ἢ δὲν ὑπάρχουν εἰς τὴν πατρίδα σας ; — Δὲν συνέπεσε ποτὲ νὰ τοὺς ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον. Ἀλλὰ σεῖς, Κυρία, συμμερίζεσθε τὴν γνώμην, ἡ ὁποία τοὺς κάμνει μισητούς ; Ὦ ! εἶνε κατηραμένοι ἄνθρωποι, ἀπήντησεν ἡ Χρυσάνθη μετ' ἀποστροφῆς·—Πῶς λοιπὸν σᾶς εὗρον μεταξὺ αὐτῶν;— Ἡ σύμπτωσις μ' ὡδήγησε καὶ ὁ οἶκτος μ' ἐκράτησε.—Εἶνε πραγματικὴ ἀγαθότης, τὸ αἴσθημα τοῦτο τὸ ὁποῖον κατορθώνει νὰ ὑπερνικήσῃ τόσην ἀποστροφήν.—Ποῖος δὲν ἤθελε κάμει ὅ,τι ἔκαμα ; εἶπε μετὰ συγκινήσεως ἡ Χρυσάνθη. Τὸ παιδίον ἀπέθνησκε καὶ ἡ μήτηρ ἐχάνετο ἀπὸ τὴν θλῖψιν.—Ἐγὼ ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, δὲν ἤθελεν ἔχει ἀξίαν ἡ πρᾶξις μου· διότι δὲν ἠμπόρεσα ἀκόμη νὰ ἐννοήσω, διατὶ τόσον μῖσος διὰ πλάσματα, τὰ ὁποῖα δὲν κάμνουν κακὸν καὶ δὲν εἶνε παρὰ δυστυχῆ.

Ἡ Χρυσάνθη παρετήρησε τὸν νέον μετὰ θαυμασμοῦ· ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ὅπου ἤκουε νὰ κρίνωσιν οὕτω περὶ τῶν Bagots· διέβλεπεν εἰς τὸν νέον, πνεῦμα φωτισμένον καὶ ψυχὴν ἀγαθήν.—Ὅ,τι λέγετε μοὶ προξενεῖ μεγάλην ἐντύπωσιν· ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι εἶχον ἄδικον νὰ παραδεχθῶ ἀνεξετάστως τὴν γενικὴν γνώμην· εἶνε πλάσματα πάσχοντα πολὺ καὶ τὰ ὁποῖα πιέζουν χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται κἂν τύψεις συνειδότος.—Καὶ τί σᾶς μέλει, Δεσποινίς, ἂν τὸ πνεῦμά σας εἶνε προκατειλημμένον, ἀφοῦ ἡ καρδία σας ὑπαγορεύει νὰ τοὺς ἀνακουφίζητε ;

(Ἐκ τῶν τοῦ Salvandy) **Μαρία Πινέλλη**